

תת"ע 1604/05/13 - רן ורסנו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1604-05-13 מדינת ישראל נ' ורסנו רן
תיק חיצוני: 27110280248

מספר בקשה: 1

בפני	כב' השופט דן סעדון
מבקש	רן ורסנו ע"י עו"ד דורון ויגלר
נגד	מדינת ישראל - ע"י עו"ד אביבית אקסול-גרבי
משיבה	

החלטה

לפני טענת המבקש ולפיה העבירה המיוחסת לו התיישנה.

1. ביום 21.10.12 נרשמה הודעת תשלום קנס למבקש בגין אי ציות לתמרור 402.
2. ביום 17.1.13 או 20.1.13 פנה ב"כ המבקש בשם המבקש בבקשה להישפט בגין העבירה המיוחסת לו. ביום 15.2.13 קיבל ב"כ המבקש תשובה לפנייתו ובה נאמר כי הזמנה למשפט תשלח למבקש. למבקש נשלחה הזמנה לדיון אל הכתובת שצוינה כמענו, כעולה מאישור משלוח דואר רשום עם חותמת מיום 18.2.13.
3. ביום 27.5.14 התקיים דיון הקראה בתיק. המבקש וב"כ לא התייצבו לדיון והמבקש נשפט בהיעדרו. סמוך לאחר מכן, ביום 2.6.13 הגיש ב"כ המבקש בקשה לביטול פסק הדין. הדיון בבקשה נקבע ליום 23.10.13. באותו מועד סירב ב"כ המבקש להצעת המשיבה לביטול פסק הדין "לפנים משורת הדין" ועמד על כך כי המבקש לא זומן כדיון ומתוך כך כי למבקש, עומדת טענת התיישנות. כדבריו "לא קיבלתי זימון כדיון. עברה שנה ויום" (פרו' 23.10.13 שו' 7-8). בעקבות הדיון שהתקיים ניתנה החלטה לפיה הגם שלא נפל פגם בהליך זימונו של המבקש לדיון הרי שהמבקש הראה להנחת דעתי כי לא קיבל את ההזמנה ועל כן בוטל פסק הדין. ביום 3.2.14 - במועד בו נקבע התיק להקראה - העלה ב"כ המבקש את טענת ההתיישנות כטענה מקדמית. ב"כ המשיבה הגיבה בכתב לטענה וסוכם כי בימ"ש יכריע בטענה על יסוד טיעונים בכתב.
4. המשיבה טענה בתגובתה בכתב שתי טענות חשובות לענייננו. האחת, כי תקופת ההתיישנות עליה סומכת

ההגנה נולדה למעשה מתוך העובדה כי הדיון בבקשת הביטול פסק הדין נקבעה בעיתוי כפי שקבע בית המשפט וכי אין להעלות על הדעת כי אילוץ בית המשפט בקביעת מועדי הדיון ייצרו להגנה טענת התיישנות "יש מאין". עוד נאמר כי על מנת לעצור את מירון התיישנות כל שנדרשת המשיבה לעשות הוא לשלוח אל המבקש את ההזמנה לדיון תוך שנה ממועד ביצוע העבירה לכאורה וכך נהגה המשיבה במקרה זה.

דיון והכרעה

5. כפי שיפורט להלן, דין טענת התיישנות העבירה להידחות משני טעמים. האחד, קבלת עמדת ההגנה במקרה זה תוביל לאבסורד; השנייה, עמדת ההגנה לעניין התיישנות העבירה אינה תואמת את עמדת ההלכה הפסוקה בסוגיה ולפיה די במשלוח הזמנה לדיון למבקש תוך שנה מביצוע העבירה על מנת להפסיק את מרון התיישנות.

6. כפי שנאמר לעיל, קבלת טענת התיישנות בנסיבותיו של מקרה זה אינה ראויה. אין חולק כי במועד בו ניתן נגד המבקש פסק דין לא עמדה למבקשת טענת התיישנות ולא בכדי לא היה זכר לטענה זו בנימוקי ההגנה שנטענו במסגרת הבקשה לביטול פסק הדין. רק ביום 23.10.13 העלתה ההגנה לראשונה את טיעון התיישנות במסגרת טענות בע"פ בהליך לביטול פסק דין. בטיעון נאמר כי חלפו "שנה ויום" ממועד העבירה לכאורה. ברי, לטעמי, כי חלוף הזמן עקב קיום הליך של בקשה לביטול פסק דין, הצורך לקבוע בקשה זו לדיון במעמד הצדדים ולפי אילוץ יומנו של בית המשפט אינה יכולה ליצור "יש מאין" ולהקנות להגנה טענת הגנה שלא הייתה קיימת לה במועד הדיון המקורי. לטעמי, מדיניות שיפוטית ראויה ומאוזנת אינה יכולה להטיל על התביעה - כמייצגת האינטרס הציבורי בבירור עבירות והבאת עברייני תעבורה לדיון - את הסיכון לכך שבחלוף זמן ניכר ממועד העבירה, הנובע מאילוץ יומנו של בית המשפט ולא בשל מעשי או מחדלי התביעה, תתגבש לה טענת התיישנות העבירה מצד ההגנה שתקים מחסום לבירור נסיבות המקרה והבאת המבקש לדיון. מטעם זה אני סבור כי אין לקבל את הבקשה.

7. טעם שני, כפי שצוין לעיל, הוא כי טענת התיישנות אינה יכולה להתקבל שכן היא נוגדת את הלכתו הפסוקה בנדון של בית המשפט העליון. סעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי קובע הסדר של מניעות כלפי התביעה בעבירות קנס ולפיו **"עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו בעניינה הזמנה לפי סעיף 222 או הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228 (ב)".** לעניין ההסדר המיוחד שקובע סעיף 225א בעבירות קנס ראו: רע"פ 7927/98 גולדברג נ' מ"י (לא פורסם). סעיף 44 לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת **"הזמנה למשפט לפי סימן זה דינה כהזמנה למשפט וככתב אישום שהומצא לנאשם כדיון ודין העתק ממנה משהוגש לבית המשפט, כדיון כתב אישום שהוגש לבית המשפט כדיון"**. ברע"פ 7742/00 שמחה ניר נ' מ"י, פ"ד נו (4) 283 נקבע כי תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי אינה מורה על הגשת כתב אישום לבית המשפט ועל המצאתו לנאשם כמקובל בהליך פלילי רגיל אלא מקימה חזקה דיונית לפיה לצורך בירור המשפט מהווה ההזמנה, מסמך שווה ערך לכתב אישום" (פס' 5 לפסה"ד). ברע"פ 7927/98 הנזכר לעיל אושרה קביעת הערכאות דלמטה ולפיה מקום בו נשלחה הזמנה למשפט תוך שנה מיום קבלת ההודעה על הבקשה להישפט לא תעמוד טענה להתיישנות העבירה. לתוצאה דומה הגיעו גם בתי המשפט המחוזיים. כך למשל בע"פ 7183/01 פשס נ' מ"י (לא פורסם) נדחתה טענת התיישנות מכיוון שנקבע כי טרם חלפה שנה בין מועד הבקשה להישפט למשלוח ההזמנה למערער (ראו לעניין זה גם: ע"פ (מח' - י"ם)

6663/02 גבאי נ' מ"י (לא פורסם)).

ניתן אפוא לסכם ולומר כי על פי פסיקת בית המשפט העליון ועל פי פסיקת בתי המשפט המחוזיים, תעמוד טענת ההתיישנות רק ככל שחלפה לה למעלה משנה ממועד הגשת הבקשה להישפט ועד למועד בו נשלחה ההזמנה לדין.

8. ומן הכלל אל הפרט: הבקשה להישפט הוגשה ביום 17.1.13 או 20.1.13 (קיימת אי בהירות בעניין זה כעולה מן התכתובת שצורפה לבקשת המבקש לביטול פסק דין). ההזמנה לדין נשלחה למבקש ביום 18.2.13. מכיוון שטרם חלפה שנה ממועד הבקשה להישפט ועד מועד משלוח ההזמנה למבקש, נמצא כי למבקש לא עומדת טענת התיישנות שניתן לקבלה. **לאור כל האמור דין הבקשה להידחות. אני קובע את התיק להקראה נוספת ליום 28.4.14 שעה 08.30.**

ניתנה היום, ט"ו אדר תשע"ד, 15 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.